

1

ZOE, LAUANTAI, KLO 12

Aina sanotaan, että lapsen kuolema on pahinta, mitä ihmiselle voi tapahtua. Se ei ole totta. Pahinta on tietää, että on itse syyllinen lapsensa kuolemaan.

Vain yksi sekunti. Ei sitäkään. Enempää ei tarvittu, kun Milo lipesi sormistani ja oli mennyt. Ikuisesti.

Kukaan ei tietenkään sanonut, että se oli minun syytäni. Ei kukaan muu kuin Edward, kun katseemme kohtasivat poikamme liikkumattoman ruumiin yllä. Oli paljon helpompi ajatella häntä vain liikkumattomana eikä kuolleena. En ole vielä oppinut käyttämään sitä sanaa.

Mikset vabtinut häntä? Mikset pysäyttänyt häntä? Miten saatoit antaa tämän tapabtua? Ne kolme lausetta takovat päässäni jokaisella sydämenlyönnilläni, ne ja Edwardin katse – katse jota en tule ikinä unohtamaan. Jos sanoisin, että se oli täynnä vihaa, olisi se sama kuin väittäisin tulikuumaa vettä haaleaksi. Hän olisi voinut helposti tappaa minut silloin, jos se vain olisi tuonut poikamme takaisin. Minä olin vihollinen, joku joka oli vienyt häneltä sen, mitä hän rakasti yli kaiken.

En kuitenkaan tarvinnut Edwardia kertomaan, että syy oli minun. Hän oli oikeassa. Minun olisi pitänyt tarttua tiukemmin,

juosta kovempaa, heittäytyä nopeammin. Näiden Milon kuolemaa seuranneiden kahden vuoden aikana lukemattomat ihmiset ovat tarttuneet minua käsivarresta tai koskettaneet kättäni ja sanoneet, etten olisi voinut tehdä mitään. Mutta olisin minä. Olisin minä.

Käännän katseeni junan ikkunasta Edwardiin ja yritän tuntea jotain, mitä vain, tutkaillessani hänen tuttua sivukuvaansa. Pitkät mustat silmäripset, jotka Milo peri – kätilöt aina sanoivat niiden menevän hukkaan pojalla – kyömynenä ja leuka, jossa on kuoppa. Edward on pyytänyt sanojaan anteeksi lukuisia kertoja, sanonut ettei hän tarkoittanut mitä sanoi, että se johtui vain sokista. Totta kai hän tietää, ettei onnettomuus ollut minun syytäni. Hänelle itselleenkin olisi voinut käydä samoin.

Mutta ei käynyt. Se tapahtui minun kanssani, ja se tosi-seikka on erottanut meidät siitä saakka kuin sementtimuuri. On aivan sama, kuinka monta kertaa hän yrittää halata tai lohduttaa, tai vain puhua, olen aivan riekaleina. En kestä enää.

Kaksi päivää yhdessä Pariisissa, ja sitten voimme palata kotiin – takaisin hiljaiseen neljän makuuhuoneen taloomme idyllisessä kylässä, jota me molemmat nykyään vihaamme ja jossa meistä kumpikaan ei enää koskaan vietä aikaansa... Ei sillä että Edward tietäisi, mitä minä päivilläni teen. Emme olisi tällä matkallakaan, jos vanhempani eivät olisi päättäneet yllättää meitä. Eikö pieni romanttinen irtiotto olisi mukava, he sanoivat. Jos he tietäisivät, koska me viimeksi harrastimme seksiä (tuskin edes muistan), he ymmärtäisivät, miten nauretettava ajatus tällainen romanttinen viikonloppu on.

Kaiuttimista kuulutetaan, että saavumme Gare du Nordille. Edward lakkaa näpertämästä puhelintaan ja nostaa katseensa. ”Melkein perillä.”

Jeesus, hän kuulostaa aivan yhtä innostuneelta kuin minä. Nyökkään ja käännän katseeni käytävän toisella puolella istuvaan pariin. He ovat iältään ehkä kahdenkymmenenviiden, vielä riittävän nuoria uskomaan, ettei mikään voi mennä viikaan. Mitähän he ajattelevat minusta ja Edwardista? Emme ole koskeneet toisiimme koko matkan aikana, tuskin edes puhuneet. He vakuuttelevat varmasti toisilleen, että heistä ei koskaan tule tällaisia: tympääntyneitä avioparia, joista kumpikin olisi mieluummin missä tahansa muualla kuin kumppaninsa seurassa. *Miten surullista*, he sanovat toisilleen. *Miten tuollaisiksi edes tullaan?*

Minäpä kerron: menettäkää poikanne. Vaihtakaa hänet valtavaan, tyhjyyttään ammottavaan aukkoon, herätkää joka aamu potkulla palleaan, tuskaan jonka vuoksi on vaikea saada henkeä. Siten tällaisiksi tullaan. Tällaisiksi kuin me.

Jarrut kirskahtavat, kun saavumme asemalle, ja Edward nousee seisomaan ottaakseen laukkumme alas. Tuskin edes muistan, mitä heitin sinne. Sama se, mitä puen ylleni. Edward harvoin edes katsoo minua – tarkoitan todella *katsoo*. Voisin ilmaantua joku aamu aamiaiselle klovnin asussa, ja hän rouskuttaisi palanutta paahtoleipäänsä kuten aina ennenkin, suikkaisi pikaisesti suukon poskelleni ja ryntäisi ulos ehtiäkseen 7.07 lähtevällä lähijunalla töihin. Hänen suukkonsa pahentaa oloani enemmän kuin se, että hän jättäisi sen antamatta: kuivat huulet, katse jo ulko-ovessa, sydän jo ulkona kodistamme. Kuten on ollut jo kaksi vuotta.

”Zoe? Mennään.” Edward sanoo kärsimättömästi. Vilkaisen häntä nopeasti ja räpäytän silmiäni selvittääkseni ajatuksiani. Vietän paljon aikaa pääni sisällä. Viihdyn siellä, piilossa maailmalta. Edwardia se ärsyttää. Sen minäkin huomaan.

Seuraan miestäni laituria eteenpäin kaiuttimien määkiessä ilmoituksia epäselvällä ranskan kielellä. Usvainen ilma tuntuu kylmältä ja kostealta, ja vedän käteni puuskaan pysyäkseni lämpimänä. Edward kääntyy tarkastamaan, että olen hänen takanaan, sitten hän kääntää taas katseensa eteenpäin ja jatkaa harppomistaan matkalaukkumme rullatessa äänekkäästi lattialaattoja vasten. Oli aika, jolloin hän olisi antanut minulle takkinsa tai kietonut kätensä ympärilleni, taputellut hellästi käsiäni omissaan lämmittääkseen sinertäviä sormiani. Nyt hän ei edes kävele vieressäni.

Ehdittyään asemahalliin hän pysähtyy ja kaivaa puhelimen taskustaan odotellessaan, että saan hänet kiinni. Tuo hemmetin puhelin! Hänellä on syvällisempi suhde puhelimensa kuin minun kanssani, ei sillä että se paljon vaatisi.

”Pitää etsiä pankkiautomaatti ja nostaa euroja”, hän sanoo naputellen yhä kännykkäänsä. ”Vilkaise sinä vähän ympärillesi niin soitan, kun olen valmis, okei?”

”No jätä se laukku sitten tähän”, minä sanon, mutta hän on jo mennyt ja puskee läpi väkijoukon käteisen kuvalla varustettua merkkiä kohti. Ihmettelen, miksi hänellä oli niin kova hinku käydä pankkiautomaatilla yksin, mutten valita. Heti kun Edward katoaa näkyvistä, katoaa myös hänen seurassaan rintaani ahdistava painon tunne. Tuntuu melkein siltä kuin pystyisin taas hengittämään. Hänestä tuntuu varmaan samalta – vai tuntuuko? En osaa tulkita häntä enää ollenkaan.

Vaeltelen asemalla päämäärättömästi suuntaan ja toiseen. Gare du Nord on melko synkkä rautatieasema. Se ei edes yritä esittää ostoskeskusta, ei niin kuin Lontoon St Pancras, missä on maailman pisin samppanjabaari ja suunnaton määrä kauppoja. Voin melkein nähdä tämän paikan kohauttavan

ranskalaisen ylimielisesti hartioitaan samalla, kun se päästää paksun savupilven Englannin suuntaan.

Vilkaisen kelloa ja kulmani kohoavat, kun tajuan, että Edward on ollut poissa jo kaksikymmentä minuuttia. Minun olisi pitänyt jo tottua siihen, että aika vain valuu käsistäni, tunnit lipuvat liukuhihnalla sumean katseeni ohi, mutta toisinaan se yhä yllättää minut. Mikä hänellä oikein kestää? Itse asiassa minua hieman oudoksuttaa, ettei Edward ollut hankkinut euroja vielä tähän mennessä. Hän on kuin partiolainen: aina valmiina. Jopa kaupassakäynti vaatii häneltä puolen tunnin valmistautumisen ja loputtoman pitkän listan, kun minä yleensä vain paukkaan kauppaan. Hassua, en muista, koska olen viimeksi käynyt ruokakaupassa. Ei siihen ole tarvetta. Edward ei ole koskaan kotona illallisaikaan, ja hyvä jos saan itse alas kotimatalla kulmakaupasta ostamani voileivän.

Jo kaksikymmentäviisi minuuttia. Ehkä minun pitäisi soittaa hänelle. Käteni sujahtaa automaattisesti kassiini ja alkaa hapuilla kännykkääni. Missä hitossa se puhelin on? Tämä kassi on kuin musta aukko. Huokaisen, heilautan kassin olaltani ja kyyristyn aseman likaiselle lattialle. Pengon vanhoja reseptejä ja nenäliinoja yrittäen havaita vilauksen puhelimeni hopeisesta kyljestä. Turhaudun entisestään, kippaan laukun sisällön maahan ja käyn kaiken läpi uudestaan. Tuijotan läjää epäuskoisesti. Puhelin ei ole siinä. Eikä – vatsaani kouraisee – eikä ole ruskea nahkalompakkonikaan.

Paska.

Kauhon tavarani kasaan, sullon ne kassiin ja nousen seisomaan täriseville jaloilleni. Unohdinko minä ne kotiin? Puditän päätäni. Minulla on aivan selvä muistikuva siitä, miten panin ne molemmat laukkuuni. Minä pakkasin ne, tiedän että pakkasin. Missä ne siis ovat? Pyörähdän oikeaan ja vasempaan,

ikään kuin vastaus lymyäisi jossakin ympärilläni. Sitten laskeudun polvilleni ja haravoin katseellani lattiaa siltä varalta, että pudotin ne.

Ei mitään.

Nousen hitaasti seisomaan. Päässäni humisee. Jonkun on täytynyt näpistää ne jossakin välissä vaellellessani asemalla. Miten mahtava alku romanttiselle viikonlopulle! Ainakin korttieni sulkeminen antaa minulle jotain tekemistä hotellihuoneessa. Pelkään jo valmiiksi hiljaisuutta, joka välillemme laskeutuu sellaisessa suljetussa tilassa.

Silmäni leviävät tajutessani, että ilman puhelinta, jolla sopia tapaamisesta, minun on paras juosta äkkiä Edwardin perään pankkiautomaatille. Lähden samaan suuntaan, johon hän katosi puoli tuntia aiemmin. Panen jalkoihini vauhtia ja väistelen matkalaukkuja ja matkalaisia. Lopulta, juostuani maratonilta tuntuneen matkan, tulen pankkiautomaatille. Siellä on pitkä jono, mutta Edwardia ei jonossa ole.

Nojaan seinään ja pyyhkäisen hikeä ylähuuleltani. Keuhkoni tuntuvat olevan repeämispisteessä. Okei, ajattele. Jollei hän ole täällä eikä saa minua kiinni puhelimella, on hän varmasti mennyt takaisin sinne, minne minut jätti. Niin minä tekisin. Toisaalta minä en ole hän – se ei ole koskaan ollut niin selvää kuin nyt viime aikoina. Eromme ovat paisuneet vuoriksi, joita emme kykene ylittämään.

Palaan omia jalanjälkiäni takaisin vilkkaaseen asemahalliin, mutta miehestäni ei näy merkkiäkään. Tähyän hädissäni vellovaa ihmispaljoutta ja toivon näkeväni jossain vilauksen hänestä. Ihmisten massa aaltoilee silmissäni, ja vähän ajan kuluttua silmissäni sumenee.

Vaivun seinää vasten alas saastaiselle lattialle. Edward ei ole täällä. Tai jos on, minä en kykene häntä löytämään. Mitä

hemmettiä minä nyt teen? Edwardilla on meidän laukkumme, puhumattakaan kansiosta, jossa on kaikki tiedot majoitapaikastamme – en kykenisi muistamaan hotellimme nimeä vaikka henkeni olisi siitä kiinni. Tuskin muistaisin sitä, vaikka olisin kuunnellut, mihin olimme menossa. Ranskan kieli ei ole vahvuuksiani.

Tässä minä siis olen. Yksin vieraassa maassa vailla aavistustakaan siitä, minne olen menossa.

Eipä tämä juuri eroa elämästäni kotona.